

Sygn. akt I PK 90/18

POSTANOWIENIE

Dnia 28 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z powództwa Ł. K. - D.
przeciwko Syndykowi Masy Upadłości osoby fizycznej W. K.
w upadłości likwidacyjnej
o ustalenie istnienia stosunku pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 28 marca 2019 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 19 października 2017 r., sygn. akt VII Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 19 października 2017 r. oddalił apelację Ł. K.-D. od wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 25 października 2016 r., mocą którego oddalono jego powództwo o ustalenie istnienia stosunku pracy.

W sprawie ustalono, że powód nawiązał współpracę z W. K., prowadzącym działalność gospodarczą w zakresie robót inżynieryjnych oraz inżynierii budowlanej i handlu paliwami, na przełomie sierpnia i września 2012 r. Powód miał między innymi świadczyć doradztwo prawne. Miał przy tym swobodę w zakresie realizacji powierzonych czynności, również co do czasu ich wykonania. Nie miał swojego wyznaczonego miejsca pracy. Nie był także zgłoszony do ubezpieczenia społecznego i takiego zgłoszenia nie wymagał od podmiotu zatrudniającego.

Powód otrzymywał od W. K. określone sumy pieniężne, które nie były opisane jako wynagrodzenie za pracę. Nie były też wypłacane w stałych kwotach ani w równych odstępach czasu.

Sąd pierwszej instancji, mając na uwadze treść art. 189 k.p.c. oraz art. 11 k.p., art. 22 § 1, 1¹ i 1² k.p., wskazał, że nie ma podstaw do ustalenia, iż powoda łączyła z W. K. umowa o pracę, ponieważ ich współpraca nie nosiła cech stosunku pracy jak również strony nie wykazały woli jego zawarcia.

Sąd Okręgowy przyjął ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy za poprawne i uznał za własne. Na aprobatę zasługiwała też przedstawiona ocena prawna. W przedmiotowej sprawie cechy stosunku pracy nie dominowały nad cywilnoprawnym charakterem zawartej między stronami umowy. Analiza elementów stosunku prawnego łączącego strony wskazywała, że przeważają elementy o charakterze cywilnoprawnym. Brak było również elementu podlegania powoda kierownictwu pracodawcy.

Sąd Okręgowy oddalił wnioski dowodowe zgłoszone w piśmie z dnia 19 października 2017 r., ponieważ w jego ocenie zmierzały wyłącznie do przedłużenia postępowania.

Kierując się powyższymi argumentami, Sąd drugiej instancji orzekł w myśl art. 385 k.p.c.

Skargę kasacyjną wywiódł pełnomocnik powoda, domagając się jego uchylenia w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał, że jest ona oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Formułując zatem okoliczności związane z wnioskiem o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnieniem, skarżący powinien uwzględnić, że jest to szczególne i samoistne wymaganie formalne skargi kasacyjnej, którego nie można mylić z wymaganiem konstrukcyjnym dotyczącym przytoczenia podstaw kasacyjnych. Ze względu na odmienny cel instytucji przedsądu i jej odrębne oraz kwalifikowane przesłanki, wskazanie i uzasadnienie okoliczności decydujących o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie może polegać na odwołaniu się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Natomiast mechanizm, który zastosował skarżący, polega na przytoczeniu jednego zdania uzasadnienia, w którym stwierdza, że fakt oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wynika z rażących uchybień Sądu drugiej instancji.

W prawidłowo sporządzonej skardze kasacyjnej oba powyższe wymagania muszą pojawić się oddzielnie i autonomicznie. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2018 r., LEX nr 2498010).

Innymi słowy do spełnienia wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych lub ich uzasadnienia. Sąd Najwyższy w ramach "przedsądu" bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Skarga kasacyjna powinna być w związku z tym tak zredagowana i skonstruowana, by Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w jej podstawach lub ich uzasadnieniu pozostałych elementów kreatywnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać. Podstawy skargi kasacyjnej podlegają badaniu dopiero po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji, stosownie do art. 398⁹ § 2 k.p.c.